

J.D.
ROBB

MÁM TĚ
V HRSTI

edice
KIO KAN

Copyright © 2018 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LEVERAGE IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-145-7

*Nenapadá mě jiná potřeba dítěte,
která by byla tak silná jako potřeba otcovské ochrany.*

Sigmund Freud

Hazardnímu hráči není nic svaté.

Jacques Saurin

1

Nezabiješ.

Paul Rogan se nepovažoval za nábožensky založeného, ale když vstupoval do vestibulu, příkázání mu znělo v hlavě pořád dokola – ty čtyři slabiky duněly v lebce do rytmu kroků na naleštěné mramorové podlaze.

Stejně jako každý pracovní den posledních jedenáct let – pokud by odečetl dovolené a nemoci – projel osobní kartu čtečkou.

Stu u stanoviště ostrahy na něj kývl. „Další pondělí, co, pane Rogane?“

„Pondělí,“ zahučel Rogan a otočil se, jako každé pondělní ráno, k řadě výtahů.

Stu se zamračil. Vypadalo to, že pan Rogan přichází do práce s pořádnou kocovinou.

Rogan vešel do výtahu s hrstkou dalších manažerů, několika zaměstnanci administrativy a dvěma sekretářkami. Na sobě měl tmavý oblek s úzkými proužky, nažehlenou bílou košili a modro-červenou kravatu se vzorem do V zavázanou na jednoduchý uzel.

Navzdory kašmírovému svrchníku cítil, jak mu do kostí atletické postavy proniká chlad. V duchu slyšel naléhavý hlas.

Cecily. Melody.

Hlas mu připomínal jejich jména znovu a znovu, aniž by zároveň ustával druhý, čtyřslabičný rytmus.

Nezabiješ. Nezabiješ.

A přesto.

Vystoupil na dvaatřicátém podlaží, v ústředí společnosti Quantum Air. Na stěně za oválnou recepcí se skvělo stříbrné

logo. Už tu pípaly a bzučely videofony a počítače. Přepychová a pohodlná čekárna byla v tuto hodinu ještě prázdná. Za jednou stěnou z tmavého skla bylo vidět New York – panorama města s oblohou.

Nebe je dnes úžasně modré, pomyslel si Rogan a chvíli se na něm zdržel pohledem. *Jak může být tak modré, tak jasné?*

Odvrátil se a bez obvyklého pozdravu trojici zaměstnanců v recepci přešel k dvojkřídlym proskleným dveřím.

Otevřely se a dvě poloviny firemního loga odjely se zasyknutím do stran.

Cecily. Melody.

Nezabiješ.

Míjel asistenty, pracovní stoly sekretářek i kanceláře. Ještě sice nebylo ani devět hodin, ale všude seděli elegantně oblečení muži a ženy, otvírali kufříky a popíjeli kávu, zatímco studovali různá hlášení.

Jeho tajemník vyskočil na nohy. *Tak mladý, tak chytrý, tak seriózní*, pomyslel si Rogan. Sám býval stejný, úplně stejný. Kdysi dávno.

„Dobré ráno, pane Rogane. V tabletu jsem vám aktualizoval program konference na devátou hodinu. Máte ho na stole. Jestli jste připravený, můžeme projít několik novinek...“

„To není nutné. Žádné hovory, Rudy.“

Rudy se nadechl, aby něco řekl, ale Rogan za sebou zavřel dveře do své kanceláře. Rudy se zamračil, když uslyšel cvaknutí zámku, ale usoudil, že jeho šéf prostě potřebuje před velkou prezentací pár minut klidu.

Rogan zatím v kanceláři prosil, škemral a žádonil. Hlas v jeho hlavě vůbec nezměnil tón. Byl dokonale klidný, naprosto chladný. Když se ozval další, zoufalý a vyděšený, Rogan se rozplakal.

Rozechvěle si svlékl kabát a znovu se zahleděl přes prosklenou stěnu na modrou oblohu. Stál v kanceláři, o jejíž získání tak usiloval.

Dnes vše končilo, na přelomu února a března 2061. Uplynulo jedenáct let od doby, kdy nastoupil u společnosti Quantum jako služebně nejmladší manažer.

Ten hlas mu dal vybrat ze dvou možností, ale vlastně vůbec nebylo na výběr.

Odevzdaně poslechl pokyny, které mu zněly v hlavě, a otevřel kufřík.

V osm padesát šest vyšel z kanceláře. Rudy znovu vyskočil.

„Pane Rogane, chtěl jsem vám říct, že jsem přidal několik poznámek a nějaká osobní data o paní Karsonové. Pro lepší navození atmosféry.“

„Dobře, Rudy.“ Rogan se na okamžik zastavil a zadíval se do jeho mladého, seriózního obličej. „Odvádíte dobrou práci. Jste přínos pro mě i pro Quantum Air.“

„Díky.“ Rudy se rozzářil. „Dnes je velký den.“

„Ano, velký den.“

A Rogan cítil na bedrech jeho plnou tíhu. Vešel do konferenční místnosti. „Přestaňte, prosím,“ zašeptal. Srdce mu bušilo v hrudi jako krutá pěst.

Za prosklenou stěnou zářila modrá obloha nad centrem Manhattanu, kterým se vinula třpytivá řeka. Na nástěnné obrazovce svítilo nehybné logo firmy.

Na dlouhém, naleštěném stole byly připravené tácy se sladkým pečivem, dokonale zralým ovocem a džbánky s vodou – perlivou i neperlivou. Porcelánové šálky čekaly, až je asistentky naplní čajem nebo kávou.

U stolu seděli dva zástupci EconoLiftu – jeden muž, jedna žena – a studovali něco na tabletech, šálky a sklenice na dosah ruky. Proti nim seděli dva Roganovi společníci. Další křesla obsadili právníci a účetní obou společností.

„Musí existovat jiný způsob,“ zahučel Rogan.

Sandy Planková – viceprezidentka pro účetnictví – se na něj tázavě podívala.

Rogan však slyšel jen hlas ve své hlavě.

Přesně v devět hodin se dveře znovu otevřely a v nich se objevil Derrick Pearson, prezident a výkonný ředitel Quanta. Přejel místnost pohledem a pak se splývající hřívou černých a stříbrných vlasů vešel dál spolu s Williminou Karsonovou.

Karsonová – prezidentka Econo – měřila v kozačkách na vysokých podpatcích přes sto osmdesát centimetrů. Tvořili spolu impozantní pár: Pearson v černém obleku a stříbrné kravatě, Karsonová v červených šatech a krátkém saku.

Všichni kolem stolu se postavili.

„Dobré ráno,“ pozdravil Pearson hlasem, který připomínal řev lva. „Připojte Chicago, Nové L. A., Atlantu, Londýn, Řím a Paříž.“ Po jeho pokynu se na obrazovce rozzářily jednotlivé sekce s obdobnými konferenčními místnostmi nebo pracovny a s dalšími lidmi v oblecích.

Hlas v Roganově hlavě nepřestával mluvit, čím dál pronikavěji a naléhavěji. Pak se zvýšil do křiku.

Rogan klopytavě postoupil o dva kroky kupředu a přerušil Derrickovo úvodní přivítání.

„Paule.“ Pearson se – spíš překvapeně než podrážděně – dotkl rukou lokte své společnosti. „Willimino, s Paulem už ses setkala. Paul Rogan, náš viceprezident pro marketing.“

„Derricku... Nemám na výběr. Je mi to líto.“

Něco v jeho hlase a očích přimělo Karsonovou o krok couvnout, zatímco Pearson mu vyšel naproti.

„Jsi v pořádku, Paule?“ zeptal se a sevřel Roganovo předloktí.

„Je mi to líto. Je mi to moc líto.“

Rudy právě pospíchal ke konferenční místnosti s tabletem, který Rogan zapomněl u sebe na stole. Zbývaly mu poslední tři kroky ke dveřím, když nastala exploze.

Poručík Eva Dallasová stála uprostřed masakru. Ve vzduchu visel pach krve, spálených tkání, moči a zvratků. Voda z automatických rozstříkovačů se vsákla do koberce, takže jí čvach-

tal pod nohama. Boty i ruce měla zaizolované a pozorně se rozhlížela po místnosti.

Výbuch vyrazil dveře, roztránil větší část obrovské nástěnné obrazovky, odtrhl kusy stolu a rozmetal křesla a lidi – některé i zapálil.

V tlustém koberci nyní zela široká zčernalá díra a na stěnách i na podlaze bylo vidět cákance krve, mozků a dalších tělních tkání i tekutin.

Vedle Evy stála poručík Lisbeth Salazarová, vedoucí oddělení výbušnin a bomb.

„Jedenáct mrtvých, čtyři zranění. Mezi mrtvými je i bombový útočník. Procházíme místo činu...“

Obě ženy se podívaly na techniky v ochranných bílých oblecích a šedivé chundelaté psy, kteří prohledávali místnost.

„Máme svědky z druhé strany místnosti, spíš otrěsené než zraněné, kteří vypověděli, že viceprezident pro marketing Paul Rogan odhalil sebevražednou vestu několik vteřin před tím, než ji odpálil. Podle rozsahu škod vám můžu říct, že byla buď sestrojena pro malý rádius, nebo se porouchala a víc z ní nevymáčkli. Dosah odhaduji na čtyři až pět metrů.“

„Chcete říct, že to mohlo být horší.“

„Mnohem horší.“ Salazarová – rázná žena s pleť odstínu dobře vylouhovaného čaje a zářivě zelenýma očima – ukázala kolem sebe. „Stál zády ke stolu, čelem ke dveřím – k výkonnému řediteli Derricku Pearsonovi. Toho vyhodil do povětří s sebou, stejně jako lidi v přední části stolu. Vypadá to, že některé zabily spíš kusy stolu a šrapnely než vlastní výbuch. Prohledali jsme celou budovu,“ dodala Salazarová, „a prohledáváme ji znovu. Ale podle mě tohle byla jediná bomba a jediný útočník.“

Eva si všimla kousků dřeva a kovu zabodnutých do stěn i pavučinovitých puklin ve skle. Ale hlavní poškození, rádius výbuchu? Ano, zhruba čtyři metry.

„Jak dostal bombu do budovy?“

„V kufříku vykládaném olovem. Prošel kolem ostraha – pracoval tu skoro dvanáct let, ostraha neměla důvod ho pro-

hledávat nebo mu kontrolovat zavazadlo. Prověřila jsem ho a trestní rejstřík má čistý. Byl ženatý, skoro čtrnáct let. Osmiletá dcera.“

„Kde jsou manželka a to dítě?“

„Poslala jsem pro ně strážníky. Posouzení je na vás a na patologovi, Dallasová, ale připadá mi to jako vražda. Nevypadá to na terorismus, domácí ani jiný. Možná mu přeskočilo, kdo ví? Dneska tu měli uzavřít nějaký velký obchod. Možná nechtěl, aby se uskutečnil. Sesbíráme kousky bomby a povíme vám, co byla zač.“

Eva, vysoká a štíhlá, měla na sobě dlouhý kožený kabát. Nakrátko ostříhané hnědé vlasy rámovaly hranatý obličej s mělkým dolíčkem na bradě. Její oči, hnědé, pronikavé a polodovské, se znovu rozhledly po místnosti.

„Vy vyšetřujte po své linii, já budu vyšetřovat po své. Uvidíme, kde se setkáme.“

„To mi vyhovuje.“ Salazarová vytáhla pípající komunikátor. „Salazarová.“

„Poručíku, Cecily Greenspanová ani Melody Roganová se ráno nedostavily do školy – dcera tam chodí jako žačka a matka tam pracuje jako zástupkyně ředitele. Matka poslala textovku, že dceři není dobře. Neberou videofony.“

Salazarová povytáhla obočí a Eva na ni kývla.

„Strážníku, předávám vám hlavní vyšetřovatelku, poručíka Dallasovou.“

Eva převzala komunikátor. „Jeďte k nim domů. Jestli se nikdo neozve, máte vážný důvod vstoupit.“

„Vážný důvod?“ zopakovala Salazarová, když jí Eva vrátila přístroj.

„Jedenáct mrtvých, devět zraněných a pohřešovaná manželka s dcerou. To mi připadá jako víc než vážný důvod. Nechám vás pokračovat v práci a já se pustím do své.“

Přešla ke dveřím. „Peabodyová!“

Její kolegyně přiběhla poškozenou chodbou v růžových kovbojských kozačkách. „Je to naše. Berte to jako vraždu,

dokud nenajdeme důkazy o opaku. Bombový útočník, mrtvý, byl Paul Rogan – prověřte ho. Strážníci jsou na cestě do jeho domova, aby našli manželku a dceru – ani jedna z nich není dnes ráno tam, kde by být měly.“

„Byl oddaný rodině.“ Peabodyová nahlédla do konferenční místnosti a dlouze vydechla. „Podle jedné svědkyně, která to přežila. Sandy Planková, další viceprezidentka. Lehčí zranění, ošetřená na místě. Tvrdě pracující, loajální, chytrý a bláznivě zamilovaný do manželky i do dcery – tak Rogana popsala.“

„Takoví lidé většinou nevyhazují do povětří šéfa a kolegy,“ poznamenala Eva.

„Jo. Psychicky je na tom bídne – myslím Plankovou. Prý nevypadal dobře a slyšela, jak si něco mumlá. Má dojem, že řekl něco jako *Musí to jít jinak* nebo *Musí existovat jiný způsob*. A když do místnosti vešli jeho šéf a Willimina Karsonová, šéfkyně EconoLiftu, Rogan k nim přistoupil. Planková říká, že ho sledovala, protože jí připadalo, že mu je špatně. Zaslechla, jak říká, že nemá na výběr. Prý je mu to líto. Podle Plankové plakal. Pak si rozhrnul sako od obleku. A bum.“

„Proveďte ho a zjistěte, kvůli čemu se chystali schůzovat. Podrobnosti. Tušíte, kde má kancelář?“

„Rovně a doleva, druhá napravo. Salazarová postavila ke dveřím strážníka.“

„Podívám se tam.“ Eva vykročila, ale ještě se zarazila. „Pearson, ten mrtvý, byl vrchní hlavoun. Zjistíme, kdo je hlavoun teď.“

Přesunula se k Roganově kanceláři a ukázala hlídkujícímu strážníkovi odznak. Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a rozhlédla se.

Velké okno, které odpovídalo Roganově pozici viceprezidenta. AutoChef s občerstvením. Zvědavě zkontrolovala objednávky.

Poslední v pátek, v 16.22. Láhev zázvorového piva.

Stůl byl natočený tak, aby Rogan viděl z okna i na dveře. Kvalitní kancelářské křeslo, dvě mohutná křesla pro návštěv-

níky potažená hladkou, kávově hnědou kůží. Pohovka – gelová, námořnický modrá – a dlouhý stolek. Světle hnědé stěny ozdobené aeronautickým uměním.

Eva si uvědomila, že obrazy sledují vývoj letecké techniky – od prvních letadel, u kterých netušila, jak někdo mohl mít tolik kuráže, aby do nich vůbec vlezl, až po elegantní raketoplány. Mezi nimi se skvěl dětský obrázek letadla na modré obloze s bílými mráčky a se žlutým kulatým sluncem.

Autor svůj výkres podepsal pečlivými tiskacími písmeny. MELODY.

Dcera. *Oddaný rodině*, pomyslela si Eva. *Zarámoval si děřin výkres a pověsil si ho na stěnu kanceláře.*

Vedle nejmodernější datové a komunikační jednotky na stole stál zářivě barevný kelímek s pugétem papírových květin, zjevně ručně vyrobených. Eva kelímek zvedla a podívala se na dno.

VŠECHNO NEJLEPŠÍ K NAROZENINÁM, TATI
S LÁSKOU
MELODY
18. LEDNA 2061

V trojitém rámečku byly fotografie atraktivní míšenky krátce před čtyřicítkou a velice hezké dívenky – bezpochyby Melody – s karamelově hnědými lokny, veselýma světle zelenýma očima a radostným úsměvem, který odhaloval mezeru po dvou mléčných zubech. Uprostřed mezi nimi byl snímek rodiny, dcera v objetí mezi Roganem a jeho manželkou.

Fotografie vypovídaly o šťastné, milující, sympatické rodině. Jestli měli doma nějaké problémy, tady vidět nebyly.

Eva si sedla za stůl. „Počítači, otevřené programy.“

Na monitoru se objevil rámeček s nápisem Požadované heslo...

Eva si ho prozatím přestala všimat a otevřela zásuvky u stolu. Normální kancelářské potřeby, nějaké disky, nějaké vytištěné dokumenty. A diář.

Zapnula ho, a jelikož nebyl chráněný heslem, nalistovala dnešní datum.

ECONO! Schůze/Podpis smlouvy 9.00. Poslední prezentace a zveřejnění. Žádné obavy!

Potvrdit objednávku na zákusky a šampaňské jako poděkování pracovníkům na 11.30. Rozeslat po oddělení pozvánku na schůzi (tajný večírek). Začátek: 16.15. Připravit si pár slov – stručně.

Osobní příplatky pro Rudyho a Kimmi za skvěle odvedenou práci.

Doma v 18.00 – koupit květiny pro úžasné holky! Dělat překvapeného u tajné večeře, o které si úžasné holky už týden šeptaly. Hodinu po večeři pokračovat v turnaji Dračího oštěpu s Mel – příliš dlouho odkládáno. Uložit Mel do postele a pomilovat se s krásnou manželkou – odkládáno ještě déle.

Trochu se vyspat!

Eva se opřela a otočila se v křesle, aby viděla z okna. Proč by muž, který se tak očividně těšil na svůj den – pracovní i rodinný – všechno vyhazoval do povětří, včetně sebe?

Zalistovala dopředu a přečetla si několik schůzek – opět pracovních i soukromých – zaznamenaných stejným ležérním stylem. Zalistovala zpátky a našla několik týdnů intenzivního pracovního harmonogramu, který se z velké části týkal strategických a plánovacích schůzek s Econo a marketingových kampaní – a doplňovaly ho omluvy Roganovým úžasným holkám za zmeškané večeře a taneční hodiny.

Nic, co by naznačovalo depresi nebo zlost – tu a tam probleskovalo podráždění, ale žádná zlost. Nic, co by vysvětlovalo, že by si koupil nebo jinak sehnal výbušniny a uměl z nich sestrojít sebevražednou vestu.

„Nesedí to,“ zamumlala Eva a znovu se podívala na trojitý rámeček s fotografiemi. „Vůbec to na tebe nesedí.“

Když vytáhla komunikátor, na dveře zaťukala Peabodyová a nahlédla dovnitř.

„Společnost patrně povedou Pearsonovy děti, syn a dcera. Syn při výbuchu vyřizoval firemní záležitosti v Londýně a dcera v Římě. Oba letí zpátky. Pokud jde o Paula Rogana...“

„Je čistý, jak jen může být?“ dokončila Eva.

„Přesně tak. Finančně zajištěný – žádné známky potíží. Nic neukazuje vědomosti o výbušninách nebo zájem o ně, žádné politicky extrémní kontakty. Pracovitý muž, který měl poslední tři a půl roku na starosti marketing. Vypracoval se během jedenácti let u firmy. Totéž platí o jeho manželce. Prověřila jsem i ji. Bylo proti ní sice vzneseno obvinění z napadení, když jí bylo zhruba dvacet, ale to se rozplynulo do ztracena. A chlápek, který ji obvinil, byl následně obviněn z týrání manželky a dítěte.“

„Hm. Nesedí to.“ Eva znovu sáhla po komunikátoru, ale ten jí zapípal v ruce. „Dallasová.“

„Poručíku, strážníci Gregg a Vols. Jsme v domě Rogana a Greenspanové. Greenspanová je zřízená – byla spoutaná a zamčená ve sklepech. Nezletilé dítě je v pořádku až na nějaké ty modřiny a menší tržné rány. K ženě jsme zavolali zdravotníky. Ona i její dcera vypověděly, že k nim do domu vnikli neznámí útočníci.“

„Tím se to vyjasňuje. Zajistěte místo činu. Jestli zdravotníci budou muset odvézt Greenspanovou do nemocnice, jeden z vás ať jede s ní, druhý ať zůstane v jejím domě. Jedu tam. Peabodyová,“ řekla, jakmile ukončila spojení. „Informujte Salazarovou o situaci a spojte se s elektronikáři. Chci, aby prozkoumali veškerou Roganovu elektroniku tady i doma. Některý elektronikář ať prozkoumá bezpečnostní systém u něj doma. Já zapečetím tuhle kancelář a pošlu sem techniky. Pohyb. Sejdeme se u vozu.“

Vložila diář do sáčku, zapečetila ho a označila. Pak se spojila se svým oddělením.

„Zdravím, poručíku,“ ohlásil se detektiv Baxter.

„Jste s Trueheartem volní?“

„Celkem jo. Co potřebujete?“

„Potřebuju vás v Quantum Air, abyste koordinovali postup s poručíkem Salazarovou.“

„Na tom výbuchu.“

Eva zapečetila kancelář a přitom chrlila pokyny.

„Vezměte sem dva strážníky. Peabodyová začala shromažďovat výpovědi svědků. Dokončete to. Od všech až po uklízečky. Letí sem dva hlavouni – příbuzní výkonného ředitele. Budu si s nimi chtít promluvit, jakmile to půjde.“

„Kolik je obětí?“ zeptal se Baxter.

„Zatím jedenáct mrtvých. Devět zraněných.“

„Mohlo to bejt horší. Zavolám Salazarový a řeknu jí, že tam jedeme. Jste na místě činu?“

„Ano, ale za chvíli už nebudeme. Máme druhé místo činu. Další vám sdělím, až budu vědět víc. Dallasová končí.“

Mohlo to být horší. Baxter to řekl nahlas, Eva si to jenom myslela. Problém spočíval v tom, že když se něco mohlo ještě zhoršit, obvykle se to taky zhoršilo.

K autu dorazila před Peabodyovou a vyjela, jakmile Peabodyová dosedla vedle ní. Řítíla se podzemním parkovištěm rychlostí, která její kolegyni přiměla křečovitě svírat madlo u dveří.

„Říkala jste, že se to vyjasnilo.“ Peabodyová zavřela tmavě hnědé oči, i když zatím vykuleně sledovala každou změnu směru, aby ušetřila svému mozku živé představy havárií. „Taky si začínám dávat dvě a dvě dohromady. Někdo se vloupal do Roganova domu, vyhrožoval jeho manželce a dceři a přinutil ho, aby se zabil? A dál?“

„Někdo mu řekl: odnes tuhle vestu s bombou v pondělí ráno k sobě do práce, obleč si ji a vezmi ji na schůzi v devět. Tam ji odpal. Udělej to, jinak zabijeme tvoje úžasné holky.“

„Úžasné holky?“

„Tak označoval svou ženu a dítě. V diáři. Netuším, proč zrovna on, proč tahle schůze, proč tahle společnost nebo proč zrovna takhle, ale tahle část se vyjasnila.“

„Podle svědků byl před schůzí přinejmenším několik minut sám ve své kanceláři. Proč nezavolał o pomoc?“

„Mohli mu dát odposlech. Já bych to udělala. Jen ať slyší, jak týrají jeho ženu nebo jak dcera volá tatínka.“

„To je neuvěřitelně kruté.“

„Nic krutého není neuvěřitelné.“ Eva prudce vyjela z podzemí a zařadila se do provozu. „Proč ten chlápek z marketingu? Potřebovali někoho, kdo pro svou manželku a dítě nejen zabije, ale taky sám zemře. Ale jak věděli, že je na to ten pravý? Potřebujeme zjistit víc o té smlouvě mezi Quantem a EconoLiftem. Šlo o ni? Kvůli ní byl někdo ochotný zabít – a použít jako zbraň nevinného muže a jeho rodinu?“

„Já létám s Econo často,“ řekla Peabodyová. „Nebo jsem s nimi dřív létala, než jsem získala skvělou parťačku s báječným manželem, která mi zařizuje lety v soukromých letadlech.“

Eva si pomyslela, že před Roarkem taky létala s Econo. Poskytovali opravdu jen nezákladnější služby, a tudíž nabízeli dostupné ceny, pokud člověk musel někam letět. Uvažovala, jestli s nimi někdy letěl Roarke, než se stal jedním z nejbohatších lidí ve známém vesmíru, navíc s vlastními aerolinkami.

Zeptá se ho na to – svého odborného civilního poradce. Jestli někdo znal podrobnosti o dohodě mezi Quantem a EconoLiftem, kromě přímých účastníků, byl to Roarke.

Zastavila za ambulanci, která parkovala ve druhé řadě, takže kolem už tak jako tak zněly klaksony a kletby.

Když vystoupila, taxikář za ní se opřel o klakson a vysunul hlavu z okénka. „To snad nemyslíš vážně, nádhero!“

Eva zvedla odznak a věnovala řidiči úsměv, studený jako březnový vítr. „Poručíku nádhero. Chtěl byste vidět, co všechno můžu myslet vážně?“

Objel ji a na odjezdu jí ještě ukázal vztyčený prostředník.

„Kousek odtud bydlí Charles a Louisa,“ poznamenala Peabodyová.

„Jo.“ Lékařka a bývalý licencovaný společník vlastnili elegantní dům z hnědých kamenů ve stejné čtvrti. „Pěkné sousedství.“

Vyšší společenská třída, pomyslela si Eva. Rozumně klidná a bezpečná čtvrt. Mezi domy a chodníky se táhly malé předzahrádky nebo dlážděné dvorky.

Tenhle třípatrový dům měl předzahrádku – po zimě ještě spící, ale úhlednou –, přes ni vedla cesta ke krátkému schodišti a sytě modrým dvojkřídlovým dveřím. Jedno křídlo viselo nakřivo na jediném pantu.

Ve spodních oknech byly ozdobné (a podle Evina odhadu i účinné) mříže. Všechny privátní clony byly zapnuté s výjimkou jednoho okna v druhém patře, které někdo rozbil. Eva zaznamenala střepy skla a jakousi poměrně velkou popraskanou kouli v odstínech červené, oranžové a hnědé barvy.

„Myslím, že by to mohl být Jupiter.“ Peabodyová se zamračila na kouli a zaklonila hlavu, aby se podívala na okno.

Eva se vyhnula střepům a prozkoumala bezpečnostní systém na dveřích. „Jeden z Roarkeových, takže je dobrý. Čtečka dlaní, rozeznávání hlasu, solidní zámky a alarm, dvojitá kamery.“

Dveře se otevřely. „Poručíku. Strážník Vols.“

„Stav?“

„Madam. Dorazili jsme sem se strážníkem Greggem. Zvonili jsme a klepali. Byl zapnutý automatický bezpečnostní systém. Počítač tvrdil, že v domě momentálně nikdo není. Než jsme se ho pokusili obejít, Gregg zkontroloval okna a šel se podívat zezadu. Ta koule támhle? Jupiter?“

„Já to věděla!“ vyhrkla Peabodyová vítězoslavně, než ji Eva umlčela mrazivým pohledem.

„Málem ho trefila. A dítě, které ji prohodilo oknem, začalo volat o pomoc. Gregg na ni zavolał, že jsme od policie. Kři-

čela, že se nemůže dostat z pokoje. Nedokázali jsme překonat zabezpečení, poručíku. Museli jsme si otevřít beranidlem.“

„Spustil se alarm?“

„Ne, madam, nespustil. Byl vypnutý. Tu dívku jsme našli nahoře – držela se docela dobře. Říkala, že ublížili mamce a odvěkli ji. Odvedli i jejího tátu. Tehdy jsme uslyšeli rány. Matka bušila do trubek ve sklepě. Tam jsme ji taky našli, zbitou a svázanou. Tehdy se to dítě trochu sesypalo.“

Po kamenném poldovském obličejí mu přeběhla vlna emocí. „Myslela si, že její mamku zabili. Obě vypověděly, že se do domu někdy v sobotu časně ráno, když byli všichni tři v posteli, vloupali dva muži. Z manželčinych slov se zdá, že omámili manžela, když spal, potom vyvlekli manželku z postele, trochu ji propleskli, svázali ji a přivedli dítě. Spoutali ji i otce.“

„Máte popis?“

„Pachatelé měli masky. Bílé, hladké masky. Kápě, rukavice. Obě vypověděly, že šlo o muže, podle hlasů a postav, ale nevědí, jak vypadali a neznají barvu pleti, vlasů ani očí. Moc jsme nenaléhali, poručíku. Matka potřebovala ošetření a dcera... Drží se, jak jsem říkal, ale je pořádně otřesená. Neřekli jsme jim o Roganovi. Greenspanová i to dítě se na něj ptaly, ale nechtěli jsme vám narušit postup.“

„Dobře. Vy i Gregg zůstaňte v pohotovosti. Jede sem elektronikář, aby prověřil, jak pachatelé překonali bezpečnostní systém, a aby odvezl veškerou elektroniku. Kde je máte?“

„Vzadu v obývacíku. Za kuchyní. Je s nimi Gregg.“

Ze zadní části domu vyšli dva zdravotníci. „Nechce do nemocnice,“ oznámil jeden z nich. „Myslím tu ženu. Děvče je víceméně jenom otřesené, ale matka by tam jet měla.“

„Jaký je její stav?“

„Dvě zlomená žebra, naražená ledvina, výron na zápěstí, hluboké tržné rány na obou zápěstích a kotnících od toho, jak škubala pouty, zlomený nos, těžké pohmožděliny na obličejí a trupu a tržné rány od opakovaných úderů. Byla dehydrovaná a utrpěla lehký otřes mozku.“

„Zkusíme ji přemluvit, aby souhlasila s nemocnicí.“

Druhý zdravotník zavrtěl hlavou. „Je neústupná. Nechce ani analgetika. Ovázali jsme ji, použili jsme hojivou hůlku. Je stabilizovaná, ale měla by tam jet.“

„Rozumím,“ přikývla Eva a zdravotníci odešli.

„Bojí se vzdálit od dítěte,“ řekl Vols Evě. „Stejně jako se dcera bojí vzdálit od mamky. Nemůžete jim to vyčítat.“

„Jo, tomu taky rozumím. Dobrá práce, strážníku.“

A Eva vykročila s Peabodyovou dozadu, aby oznámila matce, že její manžel je po smrti, a dceři, že se její otec už nikdy nevrátí domů.

2

Dívka seděla s prázdným pohledem vedle matky na široké pohovce pokryté velkými, zářivě červenými květinami. Měla na sobě volné bavlněné kalhoty, silné růžové ponožky a nachové bavlněné tričko. Další barvu dodávaly modřiny na jejích zápěstích.

Matka ji ochránářsky objímala kolem ramen.

Cecilyin obličej byl samá pohmožděnina. Eva zaznamenala otok a zčernalé podlitiny kolem ledového obkladu na levém oku.

Na obou zápěstích měla NuSkinové obvazy. Kolem nezakrytého pravého oka se jí vybarvovaly fialové a žluté modřiny.

Když se pohnula, její výraz Evě prozradil, že má pořád značné bolesti.

„Paní Greenspanová, jsem poručík Dallasová a tohle je detektiv Peabodyová. Máme nějaké otázky. Můžeme si s vámi promluvit na zdravotním středisku podle vašeho výběru.

Zdravotníci, kteří vás ošetřili, důrazně doporučili další vyšetření i léčbu.“

„Ošetřili nás tady. Chceme být doma.“ Podívala se na dceru, ta se k ní přitiskla blíž a přikývla. „Nikdo nám neřekl nic o Paulovi, mém manželovi a Melodyině otci. Odpovíme na všechny vaše otázky, ale nejdřív nám musíte na jednu odpovědět vy. Kde je Paul?“

Eva si sedla. Bylo lepší mít oči ve stejné výšce, i když lepší v tomhle případě nikdy neznamenalalo dobré. „S lítostí vám musím oznámit, že váš manžel je mrtvý. Přijměte naši upřímnou soustrast.“

Dívinka chvíli rozechvěle hleděla na Evu, pak zabořila obličej do matčina boku a vydala trýznivý zvuk.

Cecily se otočila k dcerce, aby ji objala, a bolest – všechny druhy bolesti – zbavily její obličej barvy, takže pohmožděniny vynikaly jako reklamní plakáty.

„Jste si jistá? Víte to jistě? Víte...?“

„Ano. Je mi líto, ale jsme si jisté.“

„Můžeme vám někoho zavolat?“ zeptala se Peabodyová.
„Mám vám něco donést? Vodu, trochu čaje?“

„Jak? Jak?“

„Detektiv Peabodyová může odvést Melody do jiného pokoje,“ začala Eva, ale Melody se odsunula od matky a vrhla po ní vášnivý pohled.

„Neodejdu od mamky. Přinutili mě, abych od ní odešla, a ubližovali jí i tátovi. Nikam nepůjdu. Přiměli ho udělat něco hrozného. Přiměli ho k tomu, protože ubližovali mamce a říkali mu, co udělají mně. Jeden z nich měl nůž a řekl tátovi, že mě podřeže. Zatahal mě za vlasy, hodně silně, abych zajechla. Snažila jsem se neječet, snažila jsem se, ale bolelo to.“

„To je v pořádku, Melody. Je to v pořádku, dítě moje.“

„Zabili tátu a on přitom nic neprovedl. Ublížili mamce a ona přitom taky nic neprovedla.“

„To ani ty,“ řekla Eva. „Ublížili ti ještě nějak jinak?“

„Svázali mi zápěstí a nohy, hodně natěsno. Bolelo to. Když odvedli tátu, jeden z nich přišel a... trochu ta pouta povolil, aby mě tolik nebolela. Ale říkal, že jestli nezavolám do video-fonu na tátu, aby mi pomohl, zabije mamku.“

„Ach, Melly, zlatíčko.“

„Musela jsem to udělat. Musela jsem. A slyšela jsem, jak táta pláče. Plakal, ale říkal, že to bude dobré. Jenže není. Zabili tátu.“

Eva se obrátila k Cecily. „Povězte nám, co se stalo,“ požádala ji. „Od začátku.“

„Slyšela jsem Melly vykřiknout. Všichni jsme byli v posteli. Nevím, kolik bylo přesně hodin, pozdní páteční večer, sobota brzy ráno. Víím, že bylo po půlnoci, protože jsme si s Paulem šli lehnout kolem půlnoci. Uslyšela jsem její výkřik a začala jsem se zvedat, abych zaběhla do jejího pokoje. Něco mě uhodilo. Někdo.“

Dotkla se rukou obličeje.

„Padla jsem a ten muž mi strhl ruce dozadu a svázal je. Zavolala jsem na Paula, ale ten muž mě odvedl zpátky do postele, znovu mě uhodil a přivázal mě k pelesti. Viděla jsem, že Paul pořád spí. Nejdřív jsem si myslela, že prostě jenom hluboce spí, ale pak mi došlo, že ho omámili – dali mu injekci. Byl v bezvědomí a bezmocný. Druhý muž přišel s Melly a přivázal ji k židli. Pořád jsem se ptala, co chtějí, a prosila jsem, ať neubližují mému dítěti. Řekla jsem jim, ať si vezmou, cokoli chtějí. Neodpověděli, vůbec nemluvili. Odtáhli Paula k druhé židli. Svázali ho a dali mu další injekci. Ta ho probrala. Snažil se bojovat, ale...“

„Znovu ublížili mamce. Pořád jí ubližovali.“

„Teď už jsem v pořádku, Melly. Jsem v pořádku. Ubližovali mi a vyhrožovali, že ublíží Melly, aby mučili Paula. Smáli se, když je proklínal, vyhrožoval jim, prosil. Jenom se smáli. Potom si jeden sedl na kraj postele vedle mě... a dotkl se mě.“

Cecily se podívala Evě do očí. Její pohled říkal vše.

„Prý to může být horší, mnohem horší. A jestli Paul nechce zachránit svoji ženu a dítě. Nechce je snad ochránit? Neudělá cokoliv, aby byly v bezpečí? Paul samozřejmě řekl, že ano. Že udělá cokoliv.“

„Vzali mě pryč, i když mamka s tátou prosili, aby mě tam nechali,“ navázala Melody. „Jeden z nich mě odnesl do mého pokoje a přivázel mě k posteli, abych nemohla vstát. Byla jsem vyděšená a pořád jsem volala mamku a tátu, ale ten, co mě zamkl, mi na odchodu řekl, že všechno bude v pořádku. Prý se nemám bát a mám přestat volat mamku a tátu. A tak jsem je přestala volat. Chtěl to po mně a já jsem přestala.“

„Jsi chytrá a statečná,“ řekla jí Peabodyová.

„Stejně tátu zabili.“

„Táta nás zachránil,“ zašeptala Cecily a políbila dceru do vlasů. „Ten, který seděl na posteli, řekl Paulovi, že musí udělat jednu věc, aby zachránil svou ženu a dítě. Jednu věc a nechají nás být. Jestli ji neudělá, budou mi ubližovat dál, znásilní mě a potom se pustí do Melody. Pokud to neudělá ani potom, všechny nás zabijí – jeho jako posledního, aby viděl, jak zabíjejí jeho manželku a dítě. Pořád to opakoval: manželku i dítě.“

„Co mu přikázali udělat?“

„Zabít. Vzít životy, aby je zachránil nám. Neznamená snad pro něj manželka a dítě víc než kdokoliv jiný? Paul odpověděl, že to udělá, ale lhal a oni to věděli. Jeden z nich řekl, že Paul potřebuje víc času a přesvědčování, aby přistoupil na dohodu. Pak mě vyzval, abych přemluvila manžela, ať zachrání mě a moje dítě. Nechali nás o samotě, nevím na jak dlouho.“

„Oni vás s manželem nechali v ložnici samotné?“

„Ano. Paul se snažil osvobodit. Já taky. Pořád se mě ptal, jestli jsem v pořádku, a opakoval, že najde nějaký způsob. Opakovali jsme si, že se máme rádi. Přísahal, že nikdy nedovolí, aby se cokoliv stalo Melody.“

Cecily se zachvěla a na chvíli se odmlčela, aby ovládla přerývané oddechování. „Myslím, že nechali v ložnici zá-

znamové zařízení nebo odposlech, protože ten, který předtím seděl u mě na posteli, po návratu posměšně citoval něco z toho, co jsme si řekli. Pokračovalo to pořád dál a dál. Jeden vešel do ložnice a uhodil mě nebo se mě dotkl. Pak udělal něco Melody, aby nás zavolala. Zeptal se Paula, jestli udělá cokoli, aby zachránil svoji ženu a dítě. Trvalo to hodiny. Hodiny a hodiny. Potom mě odvedli pryč. Bránila jsem se a jeden z nich mě omráčil. Myslím. Odnесли mě do sklepa a zamkli mě tam, ale namířili na mě kameru. Myslím, že chtěli, aby mě Paul viděl, jak jsem uvězněná, zraněná, vyděšená. Tolik jsem se bála. Pak už jsem je neviděla. A neviděla jsem už ani Paula.“

Po tvářích jí stékaly slzy jako řeka zármutku. Kolébala dceru a hladila ji po vlasech.

„Byla jsem tam dole sama, dokud nepřišla policie. Teď vím, že Paul udělal, co po něm chtěli. Udělal to, aby nás zachránil. Mučili slušného člověka, dobrého manžela a otce, dokud neudělal to, co po něm chtěli.“

Cecily se otočila k Melody a zvedla její obličej ke svému. „Na to nikdy nezapomeň. Ať táta udělal cokoli, ať o něm lidé budou říkat cokoli, miloval tě víc než cokoli na světě. Udělal, co musel, aby nás ochránil, aby nám zachránil život.“

„Přinutili ho, aby si oblékl bombu.“

Cecily sebou trhla. „Cože? Jak...“

„Paní Greenspanová,“ přerušila ji Eva a obrátila se k Melody. „Ty jsi viděla ty výbušniny?“

„Ne, ale slyšela jsem, jak si povídají. Jeden byl u mě a já jsem předstírala, že spím. V pokoji byla tma – nesvítili a venku byla taky tma – a já jsem dělala, že spím. A druhý přišel ke dveřím. Mluvili o bombách a ten... ten, který ublížil mamce, řekl, že si táta bombu vezme, že už ho skoro přesvědčili a že udělá, co mu řekli.“

„Vzpomínáš si ještě na něco?“

„Mluvili hodně potichu, ale myslím, že byli zároveň, já nevím, vzrušení. Nevím, jak bych to popsala.“

„Rozumím. Co říkali dál?“

„Chystali se za vodu.“

„Za vodu?“

„Že prý v devět budou za vodou. A ten, který nejčastěji chodil ke mně do pokoje, ke mně přistoupil a trochu do mě dloubl. Jenom jsem se překulila a dál jsem předstírala, že spím. Řekl, že je rád, že se trochu vyspím. A ten druhý na to...“

Podívala se na matku a položila jí hlavu na paži. „Použil sprosté slovo. Sprosté slovo na p. Prý do p... s tím dítětem. A pak vyšli ven. Myslím, že jsem opravdu usnula, protože se venku rozednilo. Ten, který za mnou chodil, mě nechal vstát a vyčurat se. Styděla jsem se. Pak mě znovu spoutal a já si musela lehnout zpátky na postel. Pak se mu ale ozval videofon a jeho to nadchlo. Opakoval to sprosté slovo pořád dokola, ale vzrušeně, ne vztekle, a vyšel ven s videofonem u ucha. Zamkl za sebou.“

Melody se zhluboka nadechla. „Už se nevrátil. Všechno ztichlo. Skoro jsem zase usnula, nebo jsem možná i spala, ale pak jsem uviděla, že mi nespoutal nohy ani mě nepřivázal k posteli jako předtím. V tom rozrušení možná zapomněl. Pokusila jsem se vyjít ven, ale nedokázala jsem otevřít dveře. Nedokázala jsem otevřít ani okno. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Naproti přes ulici jsem viděla pana Bensona, jak odchází z domova, křičela jsem a snažila se tlouct do okna, ale nepodíval se sem. A viděla jsem, jak k našim dveřím přichází policie, ale nikdo jim nemohl otevřít. Všimla jsem si své sluneční soustavy a srazila jsem z ní Jupiter. Zvedla jsem ho. Nejdřív mi upadl, protože se špatně drží, ale pak jsem ho vší silou hodila proti oknu. Okno se rozbilo a já jsem křičela o pomoc. A policie přišla.“

„Chytré,“ řekla jí Eva. „Vážně chytré.“

„Ale můj táta...“

„Tvoje mamka byla uvězněná ve sklepě. Zraněná, v zimě a vyděšená. Nemohla sehnat pomoc. Ty jsi mohla a taky jsi to udělala. Teď by nám pomohlo, kdybys odvedla detektiva

Peabodyovou nahoru do svého pokoje a ukázala jí, jak jsi to zvládla. Pomůže nám to.“

„Nechci opustit mamku.“

„Já s ní zůstanu.“

„Můj táta si nechtěl vzít tu bombu.“

„Já vím. Myslím, že by chtěl, abys nám teď pomohla, jak jen budeš moci.“

„Běž, Melly.“ Cecily ji políbila na temeno. „Buď statečná, pro tátu.“

„Neodvádějte nikam mamku.“

„Neodvedu,“ slíbila Eva.

Počkala, až Peabodyová odvedla Melody z pokoje. Jestli z toho dítěte někdo dokáže dostat víc, bude to Peabodyová.

„Paní...“

„Počkáte minutku? Myslím, že si přece jenom dám ten čaj.“

„Jistě.“

Eva sledovala, jak Cecily odchází do kuchyně – pohybovala se s opatrností a prkenností zraněného člověka.

„Párkrát už jsem dostala nakládačku,“ začala Eva. „Nesnáším nemocnice, ale někdy ji potřebujete.“

„Neopustím Melody. Víme, že nemůžeme zůstat tady. V tomhle domě už bychom nemohly žít.“

Rozplakala se. „Vím, že je to jenom dům, ale byl to domov. Náš domov a o ten nás taky připravili. Vzali mi manžela, mému dítěti otce a domov, který jsme spolu vytvořili.“

Otřela si slzy z tváří. „Musím si promluvit s matkou. Bydlí v New Rochelle s mým nevlastním otcem. Můžeme bydlet u nich, dokud se nerozhodneme co dál. Až bude Melly u mých rodičů, můžu si tam zajít k lékaři.“

„Zařídíme vám převoz.“

Cecily přikývla a naprogramovala čaj. „Musím se držet. Musím myslet v první i poslední řadě na Melly. Paul... já nevím. Nevím, co si bez něj počnu, ale na to ještě nedokážu myslet. Vůbec nedokážu přemýšlet.“

„Dokážete ty muže popsat?“

„Byli celí v černém s přiléhavými kápěmi. Měli tenké černé rukavice. Jejich masky byly bílé, skoro ve tmě svítily. Nebyly vidět žádné rysy, jen škvíry na oči.“

„Výška, váha, postava?“

„Ani vysocí, ani malí. Paul měří přesně sto osmdesát centimetrů. Zhruba v jeho výšce. Sportovní postavy. Ne namakané, ale sportovní. Jeden štíhlejší než ten druhý. Ten, který mě uhodil, byl svalnatější. Já...“

„Pokračujte.“

„Je to jenom dojem, ale myslím, že tomu, který mě tloukl, se to líbilo. Bavilo ho mě mlátit a sledovat Paulovu reakci. Tomu druhému ne – aspoň ne tolik. Vrazil mi facku, ale nikdy mě neuhodil pěstí a i ta facka mi připadala spíš kvůli tomu, že ho pozoroval ten druhý.“

Šálek i podšálek jí zarachotily v ruce, když vešla detektiv Callendarová.

„Tohle je detektiv Callendarová z oddělení elektronické detekce,“ představila ji Eva. „Potřebujeme se podívat na vaši elektroniku. Měl váš manžel domácí pracovnu?“

„Ano. V druhém patře přímo naproti hlavní ložnici. Můžu vám ji ukázat.“

„Najdeme ji. Hodilo by se nám vaše svolení k prozkoumání veškeré elektroniky, bezpečnostního systému a komunikačních zařízení. Možná je budeme potřebovat odvézt k podrobnější analýze.“

„Jistě, cokoliv potřebujete.“

Eva přistoupila ke Callendarové. „Nejdřív se podívejte na bezpečnostní systém, potom do domácí pracovny.“

„Jdu na to.“

„Paní Greenspanová, všimla jste si něčeho na jejich hlasech? Nějakého přízvuku, zvláštností slovosledu, nezvyklých obrátů?“

„Mluvili potichu, často šeptem.“

„Dobře.“ Eva to zkusila jinak. „Jak se vašemu manželovi dařilo v práci? Byl tam spokojený?“

„Miloval ji. Miloval Quantum. Tvrdě pracoval, ale bavilo ho to. Vedl oddělení marketingu a jeho tým pro něj byl jako rodina.“

Vrátila se k pohovce a ztuhle se posadila. „Poručíku, prosím, povězte mi, co se stalo. Povězte mi, co ho přinutili udělat.“

„Víte o dnešní ranní schůzi?“

„Slučovali se s EconoLiftem. Je to největší kampaň, na které Paul během let pracoval. Trvalo měsíce, než se sloučení podařilo dohodnout a než bylo schváleno. Paul se svým týmem pracoval na marketingové stránce věci. Nerozumím.“

„Dnes ráno váš manžel přišel na tu schůzi se sebevražednou vestou.“

„Panebože. Panebože. Kolik? Kolik obětí?“

„Zatím jedenáct mrtvých a devět zraněných.“

Cecily postavila šálek s čajem a zakryla si obličej rukama. Rozvzlykala se. „Udělal z něj zabijáka. Udělali z mého Paula zabijáka. Proč? Proč to dělali? Proč ho nutili k takové věci?“

„Měl nějaké nepřátele?“

„Ne, ne, ne.“

„Jaký měl názor na chystané sloučení?“

„Nejdřív... nejdřív ho nepodporoval. Quantum se zabývá luxusním cestováním s veškerým pohodlím, zatímco Econo jsou nízkonákladové aerolinie, ale Derrick... Derrick Pearson chtěl rozšířit záběr, líbilo se mu, že získají nové zákazníky a centrály. Econo má stanoviště všude. Paul nakonec souhlasil a řešil marketingovou stránku věci. Je spolehlivý zaměstnanec, poručíku. Loajální Derrickovi a Quantu.“ Vytřeštila oči. „Derrick. Je Derrick v pořádku?“

„Bohužel zemřel.“

„Panebože, Derrick byl pro Paula skoro jako otec.“

Natáhla se k Evě a rozechvěle ji chytila za ruku. „Přisahám vám, přísahám na svůj život, že Paul měl Derricka moc rád. Měl ho rád, respektoval ho, vážil si ho. Paul není ani v nejmen-

ším násilník. Ach Bože, Rozilyn, Derrickova manželka. Jsou spolu skoro čtyřicet let. Co bude dělat? Co si počne?“

„Všimla jste si v okolí někoho, kdo sem nepatří? Zmínil se Paul o někom, z koho měl špatný pocit?“

„Ne. Vůbec ne. Obzvlášť v posledních týdnech měl hodně přesčasů. Kvůli své kampani. Byl unavený a roztržitý, ale nadšený. Všechno se blížilo k vyvrcholení a dnes byl velký den. V pátek, když se konečně dostal do postele, se ke mně přitulil a slíbil, že jakmile bude dohoda podepsána, všichni tři odjedeme na prodloužený víkend, kamkoliv si vyberu. Usnul s úsměvem na tváři. A pak, pak přišli oni. Přišli oni,“ zopakovala. „A nic už nebude jako dřív.“

„Co váš bezpečnostní systém? Kdo zná kódy?“

„Paul, Melody a já, samozřejmě. Iris. Iris Kellyová, naše opatrovnice. Pracuje u nás devět let. Najali jsme ji, když jsem byla těhotná. Je jako rodina.“

„Potřebuji na ni kontakt.“

„Ano, ale Iris by nikomu neprozradila naše kódy, nikdy by se na tom nepodílela. Bože, musím jí říct, co se stalo. Musím jí povědět o Paulovi.“

„Nepracuje v pondělí?“ zeptala se Eva. „Ani o víkendech?“

„Ne, pokud ji nepotřebujeme. Jelikož Melly už chodí do školy a Iris se vloni provdala, obvykle chodí v úterý, ve středu a ve čtvrtek. Poručíku, svěřuji jí svoje dítě, to je jako kdybych jí svěřovala vlastní život.“

„Nikdo jiný kódy nezná?“

„Ne, jenom... Ach, pardon. Moje matka a nevlastní otec. Taky je znají. Paulovi rodiče bydlí v Sedoně, takže... Panebože, Paulovi rodiče. Musím...“

„Informujeme je my. Jak často kódy měníte?“

„Možná tak jednou ročně. Nikdy jsme tu neměli žádné potíže. Nikdy se nestalo nic zlého, dokud... Paul. Kdy se můžu podívat na Paula?“

Určitě nepotřebujete vidět to, co z něj zbylo, pomyslela si Eva. „Dám vám kontakt na patologa. Paní Greenspanová, jeden ze strážníků zajde s vámi nahoru. Můžete zavolat své matce. Měla byste sbalit, co budete potřebovat, vy i vaše dcera. Nechám vás odvézt do New Rochelle. Potřebuji na vás kontaktní číslo.“

„Co budete dělat?“

„Svoji práci.“

„Můj manžel není vrah, poručíku.“

„Paní Greenspanová, ujišťuji vás, že se na vašeho manžela díváme jako na oběť. Odvedu svoji práci a udělám všechno, co je v mých silách, abych našla muže, kteří vám ublížili, dělali vaši dceru a zabili vašeho manžela.“

Eva našla Callendarovou v domácí pracovně.

„Standardní test neodhalil na jeho elektronice nic podezřelého,“ řekla Callendarová. „Fůra pracovních věcí, zvláště v posledních šesti, osmi týdnech. Osobní věci, připomínky, základní korespondence. Vypadá to, že relaxoval většinou u slovních her. V labáku se na to podíváme do hloubky.“

„Bezpečnostní systém?“

„Ten byl napadený.“ Callendarová vytáhla z jedné z nepřehledného množství kapsiček na třešňově červených pytlovitých kalhotách zabalený čtvereček žvýkačky. „Dáte si?“

„Ne, díky.“

„Je to dobrý systém,“ začala Callendarová, rozbalila si žvýkačku a hodila ji do pusy. „Vlastně zatraceně dobrý. Takový se neporouchá ani jím neprojdete jako po másle. A oni taky neprošli jen tak. Makali na jeho překonání několik měsíců.“

„Měsíců?“

„Upřesníme to v labáku, ale z toho, co jsem zjistila přímo na místě přenosným vybavením, se pokusili o překonání nejmíň třicetkrát, poprvé na konci prosince. Pokaždé mezi druhou a třetí hodinou ráno. Pokaždé se dostali hlouběji. Pronikali

vrstvu po vrstvě, vždycky se stáhli, dělali na tom, vrátili se, přešli na hlubší vrstvu a tak dál.“

Vyfoukla působivou růžovou bublinu a pokračovala ve žvýkání.

„Vypadá to, že oběti za tu dobu nezměnily kódy a tihle chlápci prostě postupně pronikli skrz. Nepovedlo se jim proniknout rovnou, nemohli ten systém prostě zkratovat. Museli ho loupat po slupkách. Vyžadovalo to čas a trpělivost, slušné znalosti a zatraceně dobré zařízení.“

„Takže se na oběti a jejich domov zaměřili už před začátkem roku,“ řekla Eva. „Neznali kódy a neuměli systém překonat na jeden zátah. Neuměli ho překonat ani na několikrát.“

„Přesně tak.“

„A oběti si těch pokusů o překonání nevšimly?“

Callendarová se zatahala za krátké, tmavě zrzavé vlasy. „Všimly by si toho, kdyby dávaly pozor. Většina nedává, Dallasová. Prostě systém nastaví a zapomenou na něj.“

„Odvezte všechno na ústředí. Chci podrobnou analýzu veškeré elektroniky, i manželčiny a toho dítěte. Kdo dělá v Quantu?“

„Feeny a McNab. Je to velký případ. Kapitán přesunul pár věcí, abychom na tom mohli makat.“

Eva přikývla. Účast Feenyho, kapitána oddělení elektronické detekce, zaručovala, že bude analyzován každý bajt.

„Všechno, Callendarová, až po paměťové kostky. Budeme v terénu.“

„Jasně. Dallasová, když se vrtáte v něčí elektronice, uděláte si slušný obrázek o jejím majiteli. Tenhle chlápek miloval svou práci. Byl do ní přímo zažraný. Ale rodina pro něj byla na prvním místě.“

Eva vyšla na chodbu a zavolala techniky. Chtěla mít prozkoumaný každý centimetr domu. Vydala se do sklepního podlaží, aby poskytla Cecily a Melody čas na sbalení věcí a odjezd.

Další obývací, rozlehlý a pohodlný, s velkou obrazovkou, herním koutem, kuchyňkou, velkým domem pro panenky,

který jí připomněl Bellu, nějakým puzzle, hračkami, malou koupelnou.

Technická místnost se nacházela za bytelnými dveřmi, které vyrazili strážníci. Potrubí, staré železné umyvadlo, útroby domu, kde pachatelé uvěznilí Cecily. Trochu krve na trubkách od toho, jak zápolila s pouty. Žádná okna, která by dovnitř vpouštěla světlo. Tlusté cihlové stěny pohlcující zvuk.

Eva si představila, jaké to je, být uvězněný tady ve tmě a v zimě, vyděšená, bez povědomí o tom, co se děje s manželem a s dcerou.

Rozhlédla se po místnosti. V prachu na zemi našla čerstvé rýhy. Tam věznitelé zřejmě postavili kameru, která přenášela k Paulu Roganovi obraz jeho zbité, bezmocné ženy.

Otočila se, protože se ve dveřích objevila Peabodyová.

„Strážníci odvázejí manželku a dceru k ženiným rodičům. Jsou zničené, Dallasová. Greenspanová se drží, kvůli tomu dítěti, ale opravdu jen tak tak.“

Podobně jako Eva se rozhlédla po místnosti. „Kristepane,“ zamumlala. „Nechápu, jak se může držet.“

„Zaměřili se konkrétně na ně,“ řekla Eva. „To znamená, že věděli dost, aby věřili, aby si byli skoro jistí, že Paul Rogan stiskne tlačítko, aby zachránil rodinu. Sledovali je a podle Callendarové pracovali na překonání bezpečnostního systému přes dva měsíce.“

Zavrtěla hlavou a obešla obývací. „Kdyby byl cílem Derrick Pearson, strávili by ten čas na něm. Tohle všechno, aby vyhodili do povětří schůzi a přinejmenším některé účastníky? Aby zabránili sloučení?“

Znovu zavrtěla hlavou a vykročila po schodech nahoru. „Musejí existovat lepší způsoby, jak zmařit nějaký obchod. Jednodušší způsoby. Zjistila jste od Melody něco víc?“

„Myslí si, že měli kameru i v jejím pokoji. A ten, který byl u ní, ji dvakrát přiměl plakat do videofonu. Přinutil ji, aby řekla: *Prosím, tati, pomoz mi.*“

„Jo, do videofonu. Nahrávali si to. Dali tomu chudákovi sluchátko a pouštěli mu hlas jeho dcery. Nejspíš nahráli i manželku. A vsadím se, že mu dali záznamník, aby ho mohli sledovat. Jestli se pokusí spojit s policií nebo zaváhá, v hlavě mu budou kvílet jeho úžasné holky.“

„Podle toho, co říkala Melody, se kloním k tomu, že vůdce byl ten, který strávil víc času s jejím otcem, spíš než ten, který trávil čas s ní.“

Eva vystoupala nahoru k patru s ložnicí. „Proč je nechali naživu? Jakmile Rogan udělal, co chtěli, proč nezabili manželku i dítě? Pak by nezůstali žádní svědkové. Nikdo by nám nemohl říct, co se tu dělo.“

Vešla do hlavní ložnice. Krví potřísněné, zmačkané povlečení, na zemi zbytky přerézáných pout. Další krev na židli, kde nejspíš drželi Rogana.

„Jak dobře znali dům před sobotní nocí?“ napadlo Evu. „Byl tu jeden z nich už někdy? Jako host, jako opravář? Kvůli dodávce nějakého zboží, kvůli údržbě? Není to nutné,“ pokračovala, zatímco obcházela místnost. „Strávili s rodinou celé dva dny. Měli čas vybrat si místa, najít ložnici i dětský pokoj. Nic neničili,“ dodala. „Nevzali cennosti, nepoškodili ani neodnesli elektroniku. Cecily měla zásnubní prsten. Ne s vyloženě obrovským diamantem, ale vypadal, že má cenu několik tisíc, a oni ho nevzali.“

Vešla do šatny, velké a společné, a jak očekávala, uviděla malý trezor zabudovaný do stěny.

„Trezor je zamčený a vsadím se, že v něm zůstalo všechno, co v něm bylo.“

Poklepala prsty na zámek a trezor se otevřel.

„Páni, vážně se v tom lepšíte.“

Eva loupala po Peabodyové očima. „Tak dobrá zase nejsem.“ *Ne jako Roarke*, pomyslela si. „Znala jsem kombinaci od Cecily. Mají tady nějakou hotovost, slušné, byť ne okázalé šperky, dva luxusní náramkové počítače, pasy a tak dál.“

Zase trezor zavřela. „Nezáleželo jim na pár tisících, jakkoliv by bylo snadné je sebrat. Nebo na tom, co by dostali za prodej umění a elektroniky. Soustředili se na jediný cíl. Byli trpěliví.“

Nahlédla do sousední koupelny.

„Trpěliví, soustředění, cílevědomí.“ Za řeči vykročila na chodbu a našla Melodyin pokoj. *Holčičí, ale ne přehnaně*, pomyslela si. Uklizený – až na rozbité sklo a rozházenou sluneční soustavu –, ale ne puntičkářsky.

„Zapomněl Melody přivázat k posteli a spoutat jí kotníky, nebo chtěl, aby mohla vstát? Ruce jí spoutal,“ přemítala Eva nahlas.

„Je to jenom dítě. Nedělala mu starosti, tak to vidím já. Jakmile získali, co chtěli, neměl z ní žádné obavy. Nebyl vůdce.“

Eva přikývla a otočila se k Peabodyové. „Souhlasím. Ten, který ji měl na starosti, nebyl a není vůdce. Povolil jí pouta – možná má slabost pro děti. Melody je jenom dítě, ale ne hloupé – ukázalo se, že dost silné a chytré, aby vymyslelo, jak zavolat o pomoc. Možná jim nezáleželo na tom, jestli je najdeme tak rychle. Brzy bychom je našli tak jako tak. Mohlo to trvat další hodinu, ale nezáleželo jim na tom.“

Přešla k rozbitému oknu. „Opravdu na tom nezáleželo. Tou dobou už byli dávno pryč. Za vodou.“

„Čímž se nemyslí zrovna cesta za oceán,“ poznamenala Peabodyová.

„Jak souvisí odpálení vedoucího marketingu, narušení schůze, sloučení dvou společností a/nebo zavraždění šéfa Quanta s finančním ziskem?“

„To zní jako otázka na Roarkea.“

„Jo, to zní. Už jsou tu technici,“ řekla Eva, když uviděla, jak před domem zastavují dvě dodávky. „Otevřeme jim, ať se pustí do práce.“

3

Jelikož opatrovnice bydlela kousek od Roganova domu, Eva se rozhodla, že si promluví s Iris Kellyovou, ještě než zahájí rozhovory se zraněnými. Otevřela si univerzálním klíčem a vstoupila s Peabodyovou do malého vestibulu.

Z jednoho ze dvou výtahů vystoupily dvě ženy. Brebentily rychlou španělštinou, obě nesly kabelky o velikosti slůňat a mladší tlačila kočárek s dítětem, co si cumlalo palec. Na kočárku se houpala zvířátka – včetně slůněte – a z očí dítěte sálala spokojenost.

„Co z toho mají?“ zauvažovala Eva při nástupu do uprázdněného výtahu. „Jak dobře může chutnat váš vlastní palec?“

„Nejde o chuť, ale o sání. Orální uspokojení a potěcha.“

„Takže si v podstatě dopřávají orální sex?“

Peabodyová několik vteřin naprázdno otvírala ústa. „Já... na to nemůžu odpovědět, aniž bych se cítila divně a úchylně.“

Eva pokrčila rameny a stiskla tlačítko čtvrtého patra. *Slušný dům*, pomyslela si, *slušné zabezpečení*. Slušní nájemníci, kterým záleží na vlastním bydlišti natolik, aby nedělali ve vestibulu, ve výtazích a na chodbách nepořádek.

Zazvonila u dveří Kellyové a čekala.

Zabzučel interkom. „Ano?“

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová.“ Eva zvedla odznak. „Newyorská policie. Rády bychom s vámi mluvily, madam.“

Cvakl zámek, dveře se otevřely a Eva pochopila, že Iris už ví, co se stalo. Nebesky modré oči, nyní opuchlé a zarudlé, vévodily obličejí barvy irské smetany. Slunečně plavé vlasy

měla stažené dozadu do dlouhého ohonu. Na sobě měla rovné černé kalhoty, košili o několik odstínů světlejší než oči a jednoduchou černou vestu.

„Slyšela jsem zprávy v televizi. Paul... Nemůžu se spojit s Cecily. Nemůžu se s ní spojit. Prosím.“

„Smíme dál, paní Kellyová?“ zeptala se Eva.

„Promiňte. Ano. Přispála jsem si,“ pokračovala, zatímco je pouštěla dovnitř. „Mám volný den. Spala jsem dlouho. Pustila jsem si televizi, abych měla společnost k domácím pracím, než vyrazím na nějaké pochůzky. Nemůžu se spojit s Cecily. Melly. Bože, prosím.“

„Paní Greenspanová a Melody jsou na cestě k matce paní Greenspanové do New Rochelle.“

„Ach. Ach.“ Iris klesla do křesla v obýváku, zakryla si obličej a rozplakala se. „Díkybohu. Myslela jsem si... Bála jsem se... Je to šílené. Říkají, že Paul zabil sám sebe a všechny ty ostatní lidi u sebe v práci. To by nikdy neudělal, nikdy, ale říkají to pořád dokola. A já jsem se nemohla dovolat Cecily.“

„Chcete, abych vám donesla trochu vody?“ zeptala se Peabodyová.

„Děkuju. Díky. Nechápu, proč říkají, že Paul udělal něco takového. Nikdy by nikomu neublížil. Je to slušný člověk.“

„Domníváme se, že k tomu byl pan Rogan přinucen.“

„Přinucen,“ zopakovala Iris pomalu.

„Paní Kellyová, vyptával se vás někdo na jejich rodinu, domov, na práci pana Rogana?“

„Ne. Ne. Totiž, občas o nich mluvím, jako to děláváte, s manželem nebo s přáteli, se svou rodinou. Ale oni jsou taky rodina. Přijali mě do své.“

Otřela si slzy a začala se kolébat, aby se uklidnila. „Byla jsem tam, když poprvé přivezli Melly domů – byla takový malý růžový uzlíček. Vyprávěla bych o tom, jak dobře si Melly vede ve škole, že měla taneční recitál nebo o tom, co Paul řekl vtipného – rád žertuje – a co jsme dělali s Cecily. Takové normální věci.“